

кваліфікації який слідчий проходив раніше, вміння та навички у відповідних галузях юридичних наук. Разом з тим, перелік навчальних дисциплін має визначатися юридичними науками, з якими слідчий має справу у повсякденній практичній діяльності: кримінальне право, кримінальний процес, кримінологія, криміналістика, управління та організація розслідування, юридична психологія. Крім того, під час визначення об'єму знань, умінь та навичок за кожною дисципліною і з метою вдосконалення програми навчання доречно звертати увагу на слідчу та судову практики, а також помилки і труднощі, що найчастіше зустрічаються в практичній діяльності слідчих. У даному контексті зазначимо, що важливою складовою вдосконалення професійного рівня є визначення знань слідчих, який має визначатися під час вхідних та вихідних тестувань у вищому навчальному закладі.

Окремим позитивним аспектом підвищення кваліфікації є те, що працівники слідчих підрозділів різних регіонів України мають можливість порівняти власний досвід з досвідом своїх колег. Надання такої можливості дозволяє об'єктивно оцінити свій досвід, прийоми та методи роботи, а також отримати відповідну інформацію від представників науково-педагогічного складу вищого навчального закладу. Застосування такої форми створює всі умови для досягнення мети навчання, а саме, позитивний досвід одного може запровадитись у практичну діяльність інших. Таким чином можна стверджувати, що остаточне формування слідчого-професіонала закінчується не у вищому навчальному закладі при здобутті освітнього ступеня бакалавр, а під час практичної діяльності, безпосередньо поєднуючи її з післядипломною освітою.

Список бібліографічних посилань

1. Про затвердження Концепції реформування освіти в Міністерстві внутрішніх справ України : наказ МВС України від 25.11.2016 № 1252. URL: http://www.cct.com.ua/2016/25.11.2016_1252.htm (дата звернення: 01.11.2017).
2. Организация профессионального обучения сотрудников следственного аппарата : учеб. пособие / под общ. ред. Н. И. Кулагина. Волгоград, 1995. 155 с.
3. Положення про організацію післядипломної освіти працівників Національної поліції : наказ МВС України від 24.12.2015 № 1625 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0076-16> (дата звернення: 01.11.2017).

Одержано 02.11.2017

УДК 811.161

Олег Миколайович ГОНЧАРУК,

кандидат філологічних наук, доцент

кафедри соціально-гуманітарних дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1787-5244>

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ТА КУРСАНТСЬКОЇ МОЛОДІ ЯК ОДИН ІЗ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

Почуття патріотизму – основа духовного життя кожної людини, її прагнення до волі та процвітання своєї країни. Патріотизм становить одну з найважливіших складових частин національного світогляду і поведінки людини у її ставленні до рідного краю, до інших націй і народів. Збереження історико-культурних традицій народу, знання героїчного минулого – це основа патріотичного виховання студентської та курсантської молоді.

Протягом багатьох віків український народ створив традиції, що притаманні тільки йому. Джерелом українських традицій є народна педагогіка, яку не випадково називають усною традиційною фольклорною материнською школою, яка покликана формувати духовні цінності у людини.

Українська народна педагогіка традиційно охоплює такі важливі напрями виховання молоді, як трудове, моральне, інтелектуальне, фізичне й естетичне. Народ завжди турбувався про те, щоб дитина зростала здоровою фізично, засвоювала морально-етичні закони, ставала багатою духовно, оволодівала народною культурою, зростаючи палкими патріотами. Актуальність

виховання на засадах народної педагогіки в процесі виховання зумовлена соціальною потребою сьогодення, тобто, відродження національної культури, збереження й збагачення неоціненних духовних скарбів народу.

Ідеям народної педагогіки, як важливому засобу виховання молодого покоління, надавав увагу Г. С. Сковорода. У своїх притчах, байках, листах він говорив про природовідповідність виховання та радив звертатися до рідного слова, народної творчості, бо «правильне виховання полягає у природі самого народу» [3].

Ідеями народної педагогіки переймалися і Т. Г. Шевченко, який добре знав побут і звичаї українського народу [1], і І. С. Нечуй-Левицький, який розглядав виховні проблеми як єдине ціле з етнічною педагогікою з формування національної самосвідомості, духовності: «Народні наші пісні, казки, приказки, колядки, козацькі думи, – все це в українського народу невичерпний, багатий скарб для навчання та виховання ...» [2].

Саме з дитячих років закладаються основи духовності, яка розвивається протягом усього життя. Духовність – це категорія, яка розкриває людину, як істоту, яка глибоко вкорінена в культуру, є гуманною, моральною, із широкими пізнавальними інтересами. Духовність не існує поза національною свідомістю. Духовність – поняття синтетичне, узагальнююче і всеохоплююче, воно включає такі поняття, як духовна культура, духовні потреби, духовні інтереси, духовне життя.

Національно-патріотичне виховання – це передусім виховання на культурно-історичному досвіді рідного народу, в основі якого його традиції, звичаї, обряди, ритуали, свята. Основною метою національно-патріотичного виховання на сучасному етапі є передання вихованцям соціального досвіду, успадкування ними духовних надбань українського народу, досягнення високої культури міжнаціональних взаємин, формування незалежно від національної приналежності особистісних рис громадянина Української держави, духовності, трудової, моральної, розумової, естетичної, правової, фізичної та екологічної культури.

Певна річ, що національне виховання в системі освіти здійснюється з урахуванням пізнавальних можливостей та психологічно-вікових особливостей студентів певного фаху. Особливе місце в цьому процесі належить студентам/курсантам – майбутнім працівникам Національної поліції України. Пояснюється це особливістю психології, прикметою якої є здатність оволодівати новими знаннями, сприймати норми поведінки, виробляти власне світосприйняття та світобачення. Саме тому основи національного виховання значною мірою закладаються в цей період життя та навчання.

Список бібліографічних посилань

1. Гуржій І. О. Тарас Шевченко про героїчне минуле України. Київ : Знання, 1964. 46 с.
2. Нечуй-Левицький І. С. Світогляд українського народу. Ескіз української міфології. Київ : Обереги, 1992. 87 с.
3. Сковорода Г. Вірші. Пісні. Байки. Діалоги. Трактати. Притчі. Прозові переклади. Листи. Київ : Наук. думка, 1983. 542 с.

Одержано 08.11.2017

УДК 371

Наталія Львівна ГОРБАЧ,

старший викладач кафедри іноземних мов факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ;
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1965-9027>;

Тетяна Михайлівна КАЛЬЧЕНКО,

старший викладач кафедри іноземних мов факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ;
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2153-5883>

ПРОФЕСІЙНА КУЛЬТУРА СПІЛКУВАННЯ КУРСАНТІВ-ПРАВООХОРОНЦІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Професійну майстерність слід розглядати як цілісний стан професійної культури фахівця і досягнення його в процесі підготовки цілком реально за умов інтенсивного навчання, організаційно-методичного та матеріального забезпечення. Відносини викладача зі слухачами